

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Λύσεων
Απριλίου-Ιουλίου.

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον ή ανεκρινόμενον διά τὸ 1914 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.
Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπισημάνουν διὰ τὰς λύσεις των ἐκάστου φύλλου, -δοσάδηποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματισμὸν ἀσφαλῆστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέκα φια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.
Οὕτως δὲν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεπισημάντες οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φάκελλον, ὃν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶναι δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 18ης Ἀυγούστου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶσιν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.
Τοὺς λοιποὺς βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἔ. Ἐ. Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

298. Λεξιγράφος

Ἐνα γράμμα γαλλικὸ
Σὲ λουλοῦδι ἐμπρὸς κολῶ,
Καὶ ἐπὶ ἀδαί μου φλυτζάνι
Κατὶ ἀχνίζει, ποῦ μὲ κάνει
Νὰ τὸ πιῶ, νὰ ζεσταθῶ.
Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

299. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Ἐκ τῶν Δώδεκα κ' ἐγώ,
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Τῶν Θεβαίων βασιλεὺς
Ἐμπροστά σου θὰ προβάλλῃ.
Μ' ἂν θελήσῃς καὶ αὐτοῦ
Τὸ κεφάλι νὰ τ' ἀλλάξῃς,
Ὅνομα ρωμαϊκὸν
Μ' ἀπορίαν θὰ κυττάξῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπετέρου Νίκης

300. Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον
Ἄν ἀναγραμματίσῃς,
Γίγαντα δυστυχέστερον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἱματοβρέκτου Κύρκου

301. Τρίγωνον

Φίλον ὡσάν τὸ πρῶτόν μου
Εὐχομαί νάποκτησῃς
Εἰς τοὺς θεοὺς τὸ δεύτερον
ὀφείλεις νὰ ζητήσῃς.
Διάστημα τὸ τρίτον μου,
τὸν χρόνον διαιρεῖ
Κ' ἓνα κοινὸν ἐπίσημα
τὸ σχῆμα συμπληροῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

302. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ὑποδιαίρ. μονάδ. μέτρου
2 5 6 7 8 = Μουσικὸν ὄργανον.
3 2 6 7 8 = Ἐπίθετον.
4 5 6 7 8 = Πάθησις τοῦ δέρματος.
5 2 6 7 8 = Διαφανές.
6 5 3 7 8 = Ἄγριον ζῶον.
7 5 4 7 8 = Ἀντωνυμία.
8 5 6 2 8 = Ρωμαῖος στρατηγός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

303. Μικτὸν

η - μ - ου - ου - τρττ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Ἰονίου

304. Αἴνιγμα

Εἰς Αὐτοκράτωρ
Τὸ ἀρσενικὸν μου,
Πόλις τοῦ Κράτους
Τὸ θηλυκὸν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Βορροπούλου

305. Δικτυωτὸν

***** = Χώρα τῆς Ἑλλάδος
***** = Ἄνθρωπος μὲ κοτσίδα.
***** = Ἱερὰ πόλιν.
***** = Ἐπαρχία νῦν Γερμανική.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου

306. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κἀτωθὶ ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν περιφρημον πόλιν τῆς ἀρχαιότητος:
1, Ἑλληνική μεγαλόνησος. 2, Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Θεὸς Ἀρχαῖος. 5, Διάσημος Ρωμαῖος. 6, Θεὸς Ἀρχαῖος. 7, Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. 8, Γεωμετρικὸν Σχῆμα.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Καινοεργίας Δάφνης

307. Γρίφος

Ε Ε Ε Δάμων ἢ οἷσις Ὁρέστης εἶνε εἶνε
Ε Π Ε Φιντίας Ἡ οἷσις Πυλάδης εἶνε εἶνε
Ε Ε Ε
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λέσβου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 16 17.

159. Ψιττακὸς (ψι, τὰ, Κῶς).— 160. Κεφαλληνία (κεφαλή, νι, α).— 161. Δάρος, λάλος.
162. Π Ι Π Ι Ν Ο Σ 163 Μ Ε Σ
Ι Α Α Κ Ε Υ Ο
ΠΑΛΜΥΡΑ Τ Ρ Μ
Ι Μ Σ Π Δ Α Κ Ω Ν Ι Δ
Ν Α Υ Σ Ι Κ Α Δ Τ Π
Ο Ρ Κ Ν Ο Α Ο
Σ Κ Α Π Α Ν Η Σ Σ Ν

164. ΡΟΔΙΑ (ΣμαΡΩ, ΔΙΑμάνη.— 165. ΣΟΦΙΑ (Συγμή, τῶνος, ἈλΦειός, Παρσιον, πέραΑ).— 166. Ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους ἐπινομάσθη Χρυσοῦς αἰὼν (Ἡ, ἐπ Ο Χι, τοῦ περὶ κλέους, ἐπ' ὄνη μάρσηχ, ρις, οὐς, ἐών).
167. Ἰαπωνία (Ἰάπων, ἱα.)— 168. Μέγαρα (μέ γὰ, Ρά.)— 169. Πίθος (πι, θῶς).— 170. Νοῦς - ναῦς.
171.
Η Σ Ο Σ Ο Σ
Μ Η Κ Ρ Ο Σ
Ρ Η Υ Η Ο Ο Α Υ
Ε Λ Ο Π Ο Δ Κ Ο
Ν Σ Ν Ν

172. ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ Σηστός, Ὁράτιος, Κριτίας, ροκή, ἄρκτος, Ταρσός, Ἡρα).— 173. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιταίνουσι.— 174. Θηῆσις ἐπὲρ πατρίδος. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους ἐκ τῶν κἀτω πρὸς τὰ ἔνω, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἐναλλάξ.)— 175. ΠΟΔΑΡΓΗ (Πλάτης, Ὁμοῖος, Δέχομαι, Ἄγρουπνῶ, Ράδιον, Γέρον, Ἡμέρα)— 176. Αἰὲν ἀριστετεῖν καὶ ὑπέροχον ἔμμεναι. (ε ἓνα - ρ' εἰς τεθ- ἦν καὶ - ὅπ' αἰρου χον - ε μὲ καί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' - 81]
Πλαθα, Μίνα, τὴν κάρτα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἡ Κόλμα γιατί δὲν γράφει; — Δορελάϊ.

[ΙΔ' - 82]
Ἐχομαι, Ἡρώα τοῦ 1913. Φάων.

[ΙΔ' - 83]
Πύελαι Νέοις, τί γίνεσαι; Πέοασε ἀπὸ τὸ σπίτι τὴν προσεχῆ Κυριακῇ 10 - 12 π. μ. Περιμένω. — Ναύαρχος Μιαούλης.

[ΙΔ' - 84]
Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάκια μὲ πάντας πανταχόθεν. Προτιμῶ τοπετα. Ἀλληλογραφῶ μὲ πάντας. Διεύθυνσις ἀσφαλῆστατη: Δημήτριον Ε. Ὀλύμπιον, Poste-restante. — Χαλκίδα.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 225.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Πετρακίτης, Ναταλία Π. Ψαρὰ, Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, Ν. Σ. Κουτσουβέλης, Μαγεμένο Ρόδογ Ἄλ. Θ. Νικολάου Γ. Θ. Νικολάου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Αισιάνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηρ. Π. Γεωργουλῆς.
ΚΑΙΡΟΥ: Διονυσιοφάνης Στατηλάτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Ν. Γιαννοπούς (δίδ).
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστός, Κερασοβίτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτάσιου, Γιαν. Α. Ἀλεξόπουλος. Ντιντῆς Ι. Φαρμακίδης, Αἰκατερίνη Ἀγόλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀν. Γ. Βασιλάς, Θ. Γ. Βασιλάς.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ. Καλλιμάρας.
ΥΔΡΑΣ: Ἀνδρ. Ζουγντός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχόντων ὀδῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 11 (οἱ ἔξῃς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 8 οἱ ἔξῃς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσὸς φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδετος: 3,50, χρυσὸς 6,50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —
Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελών: Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσὸς φρ. 10.
Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὃν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσὸς φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβαίει καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμεικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates for different regions and terms. Includes columns for 'ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ' and 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ'.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIES CHANDEL
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρρακῆν
Ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιφώνησις, ἣ ὁποία ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἰζούλη μετὰ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὸ Κασμπά, δὲν διεψεύσθη ἀπὸ τὰ κατόπιν γεγονότα.
Εἶτε διότι ἐπροχώρησαν τόσον πολὺ μὲ τὰ λαμπρὰ ἀλογα ποῦ ἤσαν, ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ τοὺς φθάσουν, εἶτε διότι ἔχασαν τὰ ἴχνη των, εἶτε τέλος διότι ὁ Κατακτητὴς ἔκαμεν ἄλλα σχέδια περὶ αὐτῶν, οἱ φυγάδες μας δὲν ἠνωχλήθησαν διόλου.
Ἡμπόρεσαν νὰ ἐξέλθουν μὲ τὰ ζῶα των ἀπὸ τὴν ἐρημον περιοχὴν τοῦ Κασμπά

Ἐνας βοσκὸς τοὺς ἐπληροφόρησε... (Σελ. 237, στ. γ')

καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς περιήμου ἡμέρας, ἣ ὁποία ἐφώτισε τὴν ἐλευθερίαν των, ἐφθασαν εἰς μίαν μεγάλην ὁδόν, ὅπου συνήρτησαν ἐπιτέλους καὶ ἀνθρώπους.
Ἐνας βοσκὸς, τὸν ὁποῖον ἠρώτησαν ὁ Λουλού, τοὺς ἐπληροφόρησε, μὲ νεύματα μᾶλλον παρά μὲ λόγια, ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν ὁδόν, ἣ ὁποία ἐνώθει τὸ Σάφι μὲ τὸ Μαρρακῆν, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοντες εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἀχμάρ.
— Ζήτω οἱ Ἀχμάρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰζούλης εὐθύμως προτιμῶ οἰονδήποτε Ἀχμάρ, ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ποῦ ἀφίσταμεν εἰς τὸ Κασμπά!
Ἡρώτησαν ἔπειτα τί δρόμον ἔπρεπε νὰ πάρουν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Μαρρακῆν καὶ ἐμαθῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ περιπατήσουν τοὺλάχιστον τρεῖς ἡμέρας.
Εἶδαν ἐπίσης μὲ χάριν, ὅτι χάριν εἰς τὴν γειννίασιν τῆς μεγαλοπόλειος ἣ ὁδοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν ἦτο πολυσύχναστος.
Καθε στιγμὴν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κερβάνια ἣ βοσκαὶ ὀδηγοῦντες τὰ ποιμνία των, βεβαίως πρὸς τὴν πόλιν.
Ἄμα συνέλεξεν αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ὁ Ἰζούλης ἐπαράτησε τὸν σύντροφόν του πρὸς ἓνα πηγάδι, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζαν τρεῖς μεγάλοι φοίνικες.
— Ἐλα ἐδῶ, τῷ εἶπε, νὰ ἔμνησῶμεν ὀλίγον μὲ τὴν ἡσυχίαν μας. Τὸ ὅτι ἐγλυτώσαμεν προσωρινῶς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ κ. Δίκ. εἶνε βέβαια σπουδαῖον· πρέπει ὁμως νὰ εἴμεθα φρόνιμοι μέχρι τέλους, διὰ νὰ μὴ μᾶς ξαναπιάσῃ.
Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν των δένδρων, ἀφίσταντες τὰλογά των νὰ βοσκουν πλησίον των δεμένα, καὶ ἐκεῖ ἐξηκολούθησαν

τὴν συνομιλίαν των.
Ὁ Λουλού ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν τρομερὸν Κατακτητὴν, ἐξεδήλωσεν ἐλευθέρως ὅλην τὴν χάραν διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν καὶ ὅλον τὸν θαυμασμόν ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ὁ Ἰζούλης.
— Φίλε μου, τῷ εἶλεγε, πόσην εὐγνωμοσύνην σοῦ χρεωστῶ! Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀναργούσαμε, δένθαδ' ἔχα τῶρα ταυτιά μου...
Τι ἐξοχὴ ἰδέα σοῦ ἦλθε νὰ κατασκευάσῃς ἐκεῖνο τὸ ἀλεξίπτωτον καὶ μὲ τι δεξιότητα τοὺς ἐκλεισῆς τὴν πόρτα κατὰμουτρα, ἀφοῦ κατῶρθωσες νὰ μὲ ἀρπάξῃς καὶ νὰ μὲ βγάλῃς ἐστὴν ταράτσα!
Ὁ σπουδαστὴς ἤκουεν αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους μ' εὐχαρίστησιν καὶ ὠμολόγει· χωρὶς προσωπιητὴν μετριοφροσύνην, ὅτι εἶχε λόγον νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν εαυτόν του.
Ἄλλὰ τώρα ποῦ ἐπέτυχε τὸ κίνημά μας, προσέθεσε, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἦτο κίνημα ἀπελπισίας. Δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάμω καὶ τὸ ἔκαμα. Οὕτε ἐπίστευα ποτὲ ὅτι θὰ ἐπετύγχανε τόσον ὠραία!
— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Λουλού μὲ ἀφέλειαν, ἣ ὁποία ἐξέφραζε κἀλλιστὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχε εἰς τὸν φίλον του· μαζί σου, μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τὰ πάντα. Εἶσαι τόσο ἐξυμνος! Καὶ νὰ συλλογίζομαι, ὅτι ὁ μπαμπᾶς δὲν ἤθελε νὰ σὲ κἀρῃ ἐπὶ ταξεῖδι... Ὡραία θὰ ἤμουν τώρα, μὰ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς ἐσένα!

Και φαντασθείς με φρίκη τον εαυτόν του παραμορφωμένον, ήρωητριασμένον, χωρίς αυτιά, έσφιξεν έγκραδίως, με κίνημα πληγές ευγνωμοσύνης, το χέρι του Τζούλης.

Αλλ' ό σπουδαστής, ό οποίος δεν ήγάπα πολύ τας τρυφερότητας, μετέτρεψεν επίτηδώς την συνομιλίαν επί τώ άστειότερον

—Τι κρέμα όμως, είπε, πού δεν μάς έφωτογράφησε κανείς την ώρα που επέφωτα με τώ άλεξίπτωτο ! Φαντάσου τι έπιτυχία πού θά είχα ετό σχολειό μου, άν έδημοσιεύετο εις κανένα περιοδικό αυτή ή εικόνη ! Ρεκόρ μιά φορά, έ ; . . Αλλά και σύ, μεσ' ετήν ώρα σου ήλθε ή ιδέα να πι- ασθής από τά σχολινιά. Έβρεις, τώ χέρι μου ήταν τόσο μουδιασμένο, πού ένα δευτερό- λεπτο ακόμη και θ' αφινόμουν!

—Τό έμάντευσα άπεκρίθη ύπερηφάνως ό Λουλού.

Και άφού έσκέφθη μίαν στιγμήν, έπρό- σθεσε :

—Δεν είνε αλήθεια, ότι κ' έγω καλά τά έκατάφερα ; Και ετό άλεξίπτωτο και έπειτα ετό άλογο ; Σχετικώς πάντα με την γελοία άνατροφή πού μου έδωσαν. . . . "Ας είνε, όταν θά ξαναγυρίσωμε ετό Πα- ρίσι, έλπίζω να μάψισουν πιά ήσυχο. Έδώ έμαθα τόσα πράγματα !

Μεταξύ δύο λύσεων

—Καλά, διεκοψεν ό Τζούλης, θά μιλήσωμε για τούς άλλους μας άργό- τερα. . . Έχουμε καιρό. . . Στο Παρίσι, τά θράδνα του χειμώνας, οι φίλοι μας θά μάς άκούσ με άνοικτό τώ στόμα. Προς τώ παρόν, πρέπει να ιδούμε τι θά κάμωμε, γιατί, κ' άν δεν είμαθα πια ετό Καταρα- μένο Κασμπά κι' άν έσύ έχης ακόμη ταυτιά σου, ή θέσις μας πάλι δεν είνε ρόδινη. Εύρισκόμεθα έδώ μονάχοι, όλίγες μόνον λευγές μακρυά από τώ άν- τρον του Κατακτητού, χωρίς πεντάρα ετήν τσέπη και με μιά πείνα διαβολε- μένη.

Αλήθεια, είπεν ό Λου- λού πιάνων τώ στομάχι του, δεν τώ είχα συλλογι- σθή, αλλά πεθαίνω τής πείνας. —Μά δεν είνε καθό- λου παράξενο ! ύπέλαβεν ό Τζούλης, κυττάζων τόν ήλιον θά είνε δέκα ή ώρα, κι' από χθές τώ βράδυ δεν έβάλαμε τίποτα ετό στό- μα μας. Πού θά πάμε τώ- ρα να τή γεμίσουμε ; . . . Ωρισμένως εσάυτό τώ δρό- μο είνε πολύ λιγώτερα έστιατόρια παρά ετό βου-

λεβάρτο τής Σεβαστουπόλεως, ετό Πα- ρίσι. . .

Και ό Τζούλης ανέθη εις τώ πηγάδι, πλησίον του οποίου είχον καθήσι, και σκιάσας τούς οφθαλμούς με την παλάμην του, έπεσκόπησε τόν όρίζοντα καθ' όλας τās διευθύνσεις.

—Όταν έπήδησε από την σκοπιάν του, εφάνη συλλογισμένος.

Και όμως, είπε μετ' όλί- γον, πρέπει να πάρωμε μιά ά- πόφασι. . . Δέν μπορούμε να μεινώμε επ' ά- πειρον ετήν έ- δια θέσι, περι- μένοντες να πέ- ση μάννα από τόν ουρανόν. Πι- θανόν, δε να ιδούμε προτή- τερα κανένα ά- πεσταλμ ένο ν του κ. Δίκ, ή τόν κ. Δίκ, άυ- τοπροσώπως να μάς τσακώση σιγά - σιγά και να μάς ξαναγυρίση ετό Κασμπά.

—Ό Λουλού έσηκώθη έντρομος.

—Τότε λοιπόν άς τώ δίγωμε, και γρή- γορα ! Δεν είμαι βέβαια και τόσο καλά επάνω ετό άλογο, πού με κουνά σαν σακκί με καρδιά ; αλλά προτιμώ να ξανακαθα- λικεύσω άμέσως, παρά να σταθώ έδώ με κίνδυνο να με ξαναπιάνη ό κ. Δίκ.

—Καλά, να φύγωμε, άπεκρίθη ό Τζούλης. Αλλά για πού ; Αυτό πρέπει να ιδούμε τώρα.

—Ν' άπομακρυνθώμε ακόμη πε- ρισσότερο από τώ Κασμπά και να πά- με να βρούμε τώ μπαμπά.

—Ωραία ! εφώνασεν ό Τζούλης ; αλλά πού είνε ό σταθμός του Σιδη- ροδρόμου ;

—Επειτα αναλαμβάνων τώ σοβαρόν του ύφους, εζέθεσε τώ σχεδόν του :

—Όπως έλεγε και ό καθηγητής μας των μαθη- ματικών, έδώ υπάρχουν δύο λύσεις ; ή πρώτη είνε να πάμε ετό χειμαρρο, όπου —τόρα σου τώ λέγω—έχω κρυμμένα τά εκατομμύρια του μπαμπά σου. Έ, όταν θά έχω αυτά τά φιλά ετήν τσέπη, θά τριγυρίζω με πε- ρισσότερο θάρρος 'ς αυτόν τόν διαβολότοπο. Δέν ζεύ- ρεις πόσον άπλοποιούνται τά πράγματα, όταν φυσά ό παράς !

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Η άλλη λύσις, εζήηολούθησεν ό Τζού- λης, είνε να πάμε όπως μπορούμεμε ετό Μαρρακέν, πού φαίνεται να είνε ή πλησιε- στέρα πόλις και να ζητήσωμε την προστα- σία των άρχων, εάν υπάρχουν άρχαι. Θα προσπαθήσωμε να βρούμε τόν Πρόξενο τής Γαλλίας. Ό όδηγός του Μάρκου έγραφεν ότι υπάρχει. Θα ζητήσωμε λοιπόν την βοή-θειάν του δια να βρούμε τούς γονείς σου.

«Κρύψου μέσα στη θυμωιά...» (Σελ. 245, στ. α')

—Νομίζεις, ότι ό Πρόξενος θά μάς βο- ηθήση ; ήρώτησεν ό Λουλού.

—Ναι, διότι ό κ. Ρισανέλ είνε πολύ γνωστό πρόσωπο ; ε'όλο τόν κόσμο ξεύρουν, ότι έχει μεγάλη περιουσία. Αν ήτο κα- νείς κοινός άποικος, ίσως δεν θά μάς έδι- δαν άκρόασι ; αλλ' άμα άκούσουν τώ όνομα του εκατομμυριούχου, θά μάς προστατεύ- σουν και θά μάς βοηθήσουν.

—Εσκέφθη ακόμη όλίγον ό Τζούλης κ' εζήηολούθησε :

—Μεταξύ των δύο αυτών λύσεων, ή δευτέρα μου φαίνεται καλλίτερη. Βέβαια, θά ήταν προτιμότερο να έταξειδεύαμε με δύο εκατομμύρια στής τσέπης, παρά να τās αισθανώμεθα «πανί με πανί». Φοβού- μαι όμως να γυρίσωμε πίσω για να βρού- με τώ δρόμο πού είχαμε πάρη, μέσα στα βουνά, για να πάμε ετό Κασμπά. Πρωτα- πρώτα δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι θά τόν βρούμε. —Επειτα θά έκινδυνεύαμε να πέσωμε ετά χέρια του Κατακτητού ή των ανθρώπων του, πού θά ψάχνουν βέβαια 'ς εκείνα τά μέρη. Είμαι λοιπόν τής γνώμης, να εζαηολούθησωμε τόν δρόμο μας προς τώ Μαρρακέν, πού καθώς μου είπεν ό βο- σκός είνε από εκεί πού σου δείχνω με τώ δάκτυλό μου και, άφού φθάσωμε εσάυτη την πόλι, τότε βλέποντας και κάνοντας.

—Ας είνε, πάμε ετό Μαρρακέν, εί- πεν άδιαφόρως ό Λουλού. Μά δεν μου λές, θά προγευματίσωμε ή θά γευματίσωμε ; Έγω έχασα πιά τώ λογαριασμό. . . Από την πείνα, γυρίζει τώ κεφάλι μου.

—Ό στόμαχος άπαιτεί τά δικαιώματά του.

—Ό Τζούλης ήναγκάσθη να παραδεχθί ότι τώ πρόβλημα, τώ όποιον έθετεν ούτω ό

—Ό Τζούλης ήναγκάσθη να παραδεχθί ότι τώ πρόβλημα, τώ όποιον έθετεν ούτω ό

—Ό Τζούλης ήναγκάσθη να παραδεχθί ότι τώ πρόβλημα, τώ όποιον έθετεν ούτω ό

μικρός του φίλος, έπρεπε να λυθί πριν από κάθε άλλο. Τά δυστυχή παιδιά, τρώντι, είχαν να φάγουν από χθές και δεν άντείχον πλέον εις την πείναν. Έκύττα- ζαν με φθόνον ' αλογά των, πού έτρωγαν με άπληστίαν τώ όλίγον χόρτον, τώ όποιον εφύετο εις εκείνο τώ μέρος.

Τέλος ό νεαρός σπουδαστής εδήλωσε :

—Θά ξεκινησωμε προς την διεύθυνσι πού μάς έδειξαν. Ό δρόμος φαίνεται άρ- κιστα περαστικός. Ίσως θά έχωμε την τύ- χην ν' απαντήσωμαι κανένα κερβάνι, κα- νένα βοσκό, και να τώ ζητήσωμε να μάς δώση τίποτα να φάμε.

—Αλλά με τί θά τόν πληρώσωμε ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Αλήθεια, με τί θά επλήρωαν ; Σκε- πτικός, ό Τζούλης εφάξε τής τσέπης του. Περιείχον ένα σωρό πράγματα : σουγιάδες, σπάγγους, χαρτιά, καρφιά, βίδες, κλωστές, βελόνες. Αλλά τίποτε άπ' αυτά δεν είχεν αξίαν έμπορικίην.

—Εξάφνα εκτύπησε τώ μέτωπόν του.

—Τι βλακεία ! εφώνασε ; καλέ 'μάς είμαστε πλούσιοι !

—Γιατί ; έκαμε περίεργος ό Λουλού.

—Ό Τζούλης έδειξε με τώ χέρι του τά δύο άλογα πού έβροσαν πάρα κάτω.

—Έχουμε, είπε, αυτά τά δύο θαυμά- σια ζώα. Έ, κάποιος ίθαγενής θά εύρεθί να μάς ' αγοράσι, μισοτιμής.

—Ω ! εφώνασεν ό υίος του εκατομμυρι- ούχου ; έγω εύχαρίστως θά τά έδωδα για ένα μπιστέκι με πατάτες.

Και σκεφθείς όλίγον, εζήηολούθησε :

—Όσο θυμώμαι, ότι δεν είχα όρεξι ετό Παρίσι και ότι οι γονείς μου με παρα- καλούσαν να φάγω τά θαυμάσια φαγητά πού μου έκαμνεν ό πατέρας σου !

—Η αλήθεια είνε, ύπέλαβεν ό Τζού- λης, ότι μάς λείπει πολύ, αυτή την ώρα, ό καλός μου πατέρας. Θα τόν εφιλούσα με όση εύχαρίστηση θά έτρωγα και τώ φρικαστέ του.

—Όμιλών όλονέν, ό σπουδαστής επλη- σίασε τά δύο άλογα, αλλά την στιγμήν πού ήτοιμάζετο να καθαλκινεύση εσταμά- τησε και είπε :

—Δέν μπορούμε νάνεβούμε πάλι ε' αυ- τά τά ζώα και να τάφισουμε να τρέξουν όπως εκάμαμε για να φύγωμε από τώ Κασμπά. Θα έκινδυνεύαμε να μάς πάνε εκεί πού δεν θέλωμε και έπειτα δεν έχωμε πιά δυνάμεις για τέτοια γυμναστική.

—Ό Λουλού εύρεθί έντελώς σύμφωνος. Κάθε άλλο θά ήθελε τώρα παρά να ξαναρ- χίση τόν τρελλόν εκείνον καλπασμόν, γαντζωμένος από την χαιτην τώ αλόγου του.

—Μάς χρειάζονται, είπε, σέλλες και χα- λινάρια.

—Αλλά πού να βρούμε ; άπήνησεν ό σπουδαστής.

—Κ' ενώ έσυλλογίζετο με τί τρόπον ήμ- πορούσε νάποκτήση εκείνο πού τούς έλει-

πεν, εζέβαλεν κραυγήν και έδειξε μακράν. —Ένα μαύρον σημάδι εμεγάλωνεν όλονέν.

—Νά, είπεν έρχονται άνθρωποι.

—Η φρόνησις είνε μήτηρ τής άσφαλείας

—Εκύτταζε καλλίτερα τώ μαύρον ση- μάδι και προσέθεσε :

—Βλέπω ότι σηκώνουν και σκόνη πυ- κνή. Θα είνε βέβαια πολλοί. . . Όλοκληραν στρατεύματα.

—Κερβάνι χωρίς άλλο, είπεν ό Λου- λού. Μπορούμε να τώ ακολουθήσωμε.

—Έκτός άν είνε ίππεις, πού τούς έ- ζαπέλευσεν ό Κατακτητής να μάς κυνηγή- σουν.

—Ω διάβολε !

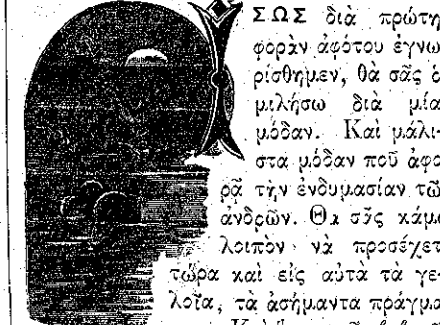
—Και ό Λουλού, περιχαρής προς στιγ- μήν, έσχυρώπασε.

Και τι θά γίνωμε τότε ; ήρώτησε με τρέμουσαν φωνήν.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΜΟΔΑ

Αγαπητοί μου,

—Όσο θυμώμαι, ότι δεν είχα όρεξι ετό Παρίσι και ότι οι γονείς μου με παρα- καλούσαν να φάγω τά θαυμάσια φαγητά πού μου έκαμνεν ό πατέρας σου !

—Η αλήθεια είνε, ύπέλαβεν ό Τζού- λης, ότι μάς λείπει πολύ, αυτή την ώρα, ό καλός μου πατέρας. Θα τόν εφιλούσα με όση εύχαρίστηση θά έτρωγα και τώ φρικαστέ του.

—Όμιλών όλονέν, ό σπουδαστής επλη- σίασε τά δύο άλογα, αλλά την στιγμήν πού ήτοιμάζετο να καθαλκινεύση εσταμά- τησε και είπε :

—Δέν μπορούμε νάνεβούμε πάλι ε' αυ- τά τά ζώα και να τάφισουμε να τρέξουν όπως εκάμαμε για να φύγωμε από τώ Κασμπά. Θα έκινδυνεύαμε να μάς πάνε εκεί πού δεν θέλωμε και έπειτα δεν έχωμε πιά δυνάμεις για τέτοια γυμναστική.

—Μάς χρειάζονται, είπε, σέλλες και χα- λινάρια.

—Αλλά πού να βρούμε ; άπήνησεν ό σπουδαστής.

—Κ' ενώ έσυλλογίζετο με τί τρόπον ήμ- πορούσε νάποκτήση εκείνο πού τούς έλει-

ραίου "Αγγλου ποιητού ; Έ, οι νέοι πού φορούν τώρα την νέαν τραχηλιάν, ένθυμι- ζουν πολύ την εικόνα του Βύρωνος. Έτσι άνοικτόν είχε τόν λαιμόν του και ό ποιη- τής, κατά την μόδαν τής εποχής του. Βλέπετε, ότι ή παλαιά μόδα επανέρχεται. Κι' είνε τοιαύτη, ώστε να είμπορη κανείς να χαιρετήση την επάνοδόν της εις τās ήμέρας μας ως ευτύχημα. Είθε μόνον να επικρατήση γενικώς και. . . να διατηρηθί όσο τώ δυνατόν περισσότερον.

Αλήθεια, άν έκρινε κανείς τώ ανθρώ- πινον γένος από τά ένδύματα πού φορούν προπάντων οι άνδρες, θά έλεγεν, ότι δεν εφάνη ποτέ εις τώ Σύμπαν άνοητότερον γέ- νος ! Τι είνε, παιδιά μου, εκείνοι οι δύο στενοί σωλήνες, εις τούς όποιους χώνουν τά σκέλη των και οι όποιοι όνομάζονται πανταλόνι ; (από τά πάντα λυάνει, έλε- γε ένας άστειός.) Τι είνε εκείνα τά δερ- μάτινα βασανιστήρια, τά όποια περισφιγ- γουν τά πόδια των, όνομάζονται παπού- τσια και ένθυμίζου φεύ ! τόσον συχνά τά λουστρίνια του Τζούλης ; Τι είνε εκείνοι οι μαύροι, οι σκληροί οι άδιάπε- ραστοι κύλινδροι, οι όποιοι βαρύνουν, θερμαίνουσι, ανάβουν τά κεφάλια των και λέγονται καπέλλα ; Και, δια να άφι- σωμεν τά άλλα, τί είνε τά διπλά εκείνα σινικά τείχη πού περισφιγγουν μέχρι πνιγμού τόν λαιμόν των και λέγονται κολλάρα ; Μά ώρισμένως πρέπει να είνε τρελλοί αυτοί οι άνθρωποι, δια ναπο- φασίσουν να ένδύονται όλοι — και τί θαυμαστή συμφωνία ! — τόσον στενόχωρα, τόσον ζεστά και τόσον άλλόκοτα ! Διότι ή άνδρική ένδυμασία των ήμερών μας όχι μόνον είνε βασανιστήριον, αλλά δεν έχει και καμμίαν χάριν, καμμίαν ωραιότητα.

Πρέπει δε να όμολογήσωμεν, ότι τώ χειρότερον άπ' όλα τής έλευσης αυτής ένδυμασίας, είνε ό ύψηλος κολλαριστός γιακάς. Τι μαρτύριον, παιδιά μου, τί πνι- ξιμον, τί ασφυξία ! Όσοι φορείτε ακόμη τά ναυτικά σας, είσθε ευτυχείς πού δεν τώ έδοκιμάσατε. Αλλ' όσοι εφορέσατε ήδη «πολιτικά», τώ ξεύρετε καλά και. . . θα ιδήτε την γλύκα του ; σείς πού θά φορέ- σετε άργότερα. Αλλ' όχι, άς έλπίσωμεν όχι ! Η νέα μόδα καταργεί τόν άπαίσιον γιακά και τόν αντικαθιστά με την ωραίαν, την άνετον τραχηλιάν. Τι ανακούφισις να μένη έτσι άνοικτός, έλεύθερος ό λαιμός, και προπάντων τώρα τώ καλοκαίρι ! Παι- διά, σ'ας συνιστώ με την καρδίαν μου την νέαν άνδρικήν μόδαν. Όσοι σφνω- νετε τόν δυστυχί λαιμόν σας με ένα γιω- κήν, πετάξτε τον. Η άνοικτη τραχηλιά είνε τώ ιδανικόν, όσον άφορά την ένδυμα- σίαν του λαιμού. Ας επικρατήση κ' έδώ αυτή ή μόδα. Είνε ή μόνη δια την οποίαν ήξιζε να μεταδληθί και ή Διαπλάσις σας, δια μίαν ήμέραν, εις φιγουρίνι. . .

—Επειτα αναλαμβάνων τώ σοβαρόν του ύφους, εζέθεσε τώ σχεδόν του :

—Όπως έλεγε και ό καθηγητής μας των μαθη- ματικών, έδώ υπάρχουν δύο λύσεις ; ή πρώτη είνε να πάμε ετό χειμαρρο, όπου —τόρα σου τώ λέγω—έχω κρυμμένα τά εκατομμύρια του μπαμπά σου. Έ, όταν θά έχω αυτά τά φιλά ετήν τσέπη, θά τριγυρίζω με πε- ρισσότερο θάρρος 'ς αυτόν τόν διαβολότοπο. Δέν ζεύ- ρεις πόσον άπλοποιούνται τά πράγματα, όταν φυσά ό παράς !

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

—Η άλλη λύσις ; ήρώ- τησεν ό Λουλού.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 232)

— Λοιπόν, Ἐρβελίν, ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Λαρόζ, ἔχεις νὰ μᾶς πῆς τίποτε νέα σήμερα; Βλέπω τὸ ὄψος σου κάπως σκεπτικὸ, σχεδὸν δύσθυμο.

— Ἐχετε δίκιο, κύριε Διευθυντά· σὰς φέρω μιὰ δυσάρεστη εἶδησι. Οἱ λωποδύται ἐλεηλάτησαν ἀπὸψε τὸ κατάστημα τοῦ ὀπλοπώλου τῆς οδοῦ Ροαγιαίλ.

— Ὡ, διάβολε! ἀλήθεια; — Μάλιστα. Ἐκλεψαν ἐξήντα ρεβόλβερ μπάουινγκ, δώδεκα καραμπίνες καὶ δύο χιλιάδες φυσέκια. Βλέπετε, ὅτι τώρα εἶνε καλὰ ὀπλισμένοι.

— Μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ σοδαρό. Καὶ ἡ γνώμη σου, Ἐρβελίν; ἠρώτησε ἀνήσυχος ὁ κ. Κραμπ.

— Ὡ, ἡ γνώμη μου, κύριε προϊστάμενε, εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία.

— Τότε λοιπόν, ἠρώτησε ὁ Διευθυντής, γιατί εἶσαι ἐστὶ δύσθυμος;

— Ἐγώ, κύριε Διευθυντά! Μὰ ἔχω τόσες σκοτούρες ἐπὶ τὸ κεφάλι μου!

— Μπᾶ; ἔχεις κι' ἄλλα ἀκόμη, σοδρώτερα;

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβελίν. Αὐτὰ ποῦ ἔχω, δὲν εἶνε ἀνησυχαστικά, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδιαφέροντα.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἦτο ὁ Ἐρβελίν ὀλόκληρος. Τίποτε δὲν ἀνησυχῶσε, δὲν ἐρόβιζε τὸν ἀτυνομικὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμα του· ὅλα τὸν ἐνδιέφεραν.

— Ὁμίλει, λοιπόν, φίλε μου.

— Κύριε Διευθυντά, ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη του καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἀπόψε θὰ τὸν ξετροπώσω.

— Τὰ ἴχνη τοῦ Πλόκ;

— Ὅχι, ἀλλὰ τοῦ μεγάλου δανικοῦ σκύλου.

— Ὡχ, ἀνοήσιες! Τί θὰ κατορθώσης τάχα ἀν' ξετροπώσης αὐτὸ τὸ σκυλί; Πρὸς τὸ παρὸν, πολὺ καλλίτερο θὰ ἦτον ἀν' ἐξετροπώνες τὰ κλεμμένα ὄπλα· εἶσι μὲ φαίνεται.

— Συγγνώμη, κύριε Διευθυντά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται... ὅτι μὲ τὸ ἓνα μπόρει κανεὶς νὰ ξετροπώσῃ τὸ ἄλλο. Ἐπιμένω, ὅτι ὁ δανικὸς σκύλος ἔχει μεγάλη σημασία.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἐρβελίν, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαρόζ. Λέγουν γιὰ μένα ὅτι εἶμαι πεισματάρης, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι σὺ εἶσαι περισσότερο.

— Πιθανόν, κύριε Διευθυντά, ἀλλὰ εἶμαι κι' ἐγώ, δὲν τὸ κρύβω. Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἐμᾶς τοὺς Βρετόνους μᾶς λένε «κεφάλια ἀγρίσιστα».

— Καλὰ, καλὰ. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ σκυλί;

— Ἐμαθα τὴ συνοικία ὅπου μένει καὶ σὰς παρακαλῶ, κύριε προϊστάμενε, νὰ μὲ ἀφίσετε ἐλεύθερο σήμερα, ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φροντίσω γι' αὐτὸ. Ἐγὼ τὴν ιδέα, ὅτι δὲν θὰ χάσω τὸν καιρὸ μου.

— Πήγαινε, φίλε μου, εἶσαι ἐλεύθερος. Προτῆτερα ὅμως, διάβασε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ φίλου σου Πλόκ.

Ὁ Ἐρβελίν ἐπῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἐδίασε μὲ τὴ μεγαλύτερα ἀταραξία τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν προϊστάμενόν του χαμογελῶν.

— Λοιπόν; Τί λές γι' αὐτὸ;

— Τίποτε, κύριε Διευθυντά. Μοῦ φαίνεται ἀστεῖο· τόσο μόνον! Μὴν ἀνησυχῆτε, σὰς παρακαλῶ.

Εἰς τὴν Μονμάρτην ὑπάρχουν ἀκόμη

«Ἐνα μεγάλο δανεζικὸ σκυλί ἐσθμαξε τὸ περιβόλι μου...»

συνοικίες σχεδὸν ἔρημες, ὅπου νομίζει κανεὶς ὅτι εὐρίσκεται, ὄχι μέσα εἰς τὸ Παρίσι, ἀλλὰ εἰς καμμία μικρὴ ἡσυχὴ ἐπαρχιακὴ πόλι. Τέτοια εἶνε ὅλη ἡ περιόχη τῶν ὁδῶν Λαμπόν, Σαιν-Βενσάν, Κορτό, Μεσώλ καὶ μερικῶν ἄλλων.

Εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Λαμπόν καὶ Σαιν-Βενσάν, σχηματίζεται μιὰ ἀκανόνιστη πλατεῖα, ἀρετὰ μεγάλη, ὅπου δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ μιὰ ἀφθονη, ἀγρία βλάστησι, καὶ, ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, τὰ κίτρινα ἐρείπια μιᾶς μικρᾶς οἰκίας, ποῦ ἄλλη φορὰ θὰ ἦτον βέβαια ἀγροκῆπιον.

Διακρίνεται ἀκόμη, κάτω ἀπὸ τοὺς κισσοὺς καὶ τὰ γκάζια, μιὰ μεγάλη αὐλή, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας διατηρεῖται ἓνα πηγᾶδι. Τὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ μένει ἀνοιχτό.

(Ἔσται συνέχεια)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Διὰ τῆς ἐργασίας πρὸ πάντων μορφοῦται ὁ πρακτικὸς χαρακτήρ. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς. Αὐτὴ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐπιδέξιον εἰς τὸ ἐπάγγελμα του καὶ τὸν διδάσκει συγγρόνως πῶς νὰ διεξαγάγῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ βίου.

Ἡ ἐργασία εἶνε ὁ νόμος τῆς ὑπάρξεώς μας, ὁ μολγὸς ὁ κινῶν πρὸς τὰ ἔμπροσ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ἐργάζονται ἐξ ἀνάγκης διὰ νὰ ζοῦν, ἀλλὰ ὅσοι ἀνεξαρτέτως χρεωστοῦν νὰ ἔχουν οὕτως ἢ ἄλλως ἐργασίαν τινὰ, ἐάν θέλουν νὰ αἰσθάνωνται ἀληθῶς τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ζωῆς. Ἡ ἐργασία εἶνε ἴσως φορτικὸν βαρὺ, εἶνε ὅμως ἐν ταῦτῳ τιμὴ καὶ δόξα.

Χωρὶς ἐργασίαν δὲν δύναται τίποτε νὰ τελεσθῇ. Πᾶν ὅ,τι μέγα προήλθεν ἐκ τῆς ἐργασίας. Καὶ ὀπολιτισμὸς εἶνε τῆς ἐργασίας προῖον. Ἐάν ἡ ἐργασία κητηρεῖται, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἤθελε καταληφθῆ ὑπὸ ἠθικῶς θανάτου. Ἡ ἀεργία καὶ ὄχι ἡ ἐργασία εἶναι κατὰρα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Κατατρώγει τὴν καρδίαν ὅπως ἡ σκωρία τὸν σιδηρον.

Περιγράφων ὁ Πλίνιος τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς Ἰταλίας εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ἱστορεῖ ὅτι στρατηγοὶ θριαμβεύσαντες εἰς τὸν πόλεμον καὶ στρατιῶται ἐπανελθόντες σφῶι εἰς τὰς ἐστίας των, ἐσπεύδαν μὲ χάραν νὰ λάβουν εἰς χεῖρας τὸ ἄροτρον. «Ἡ γῆ τότε, λέγει, ἐκαλλιεργεῖτο ἀπὸ χεῖρας στρατηγῶν, τὸ δὲ ἔδαφος ἦτο ὑπερήφανον διότι ἠγλακοῦτο ἀπὸ ἄροτρα στεφανωμένα μὲ δάφνας.» Μόνον ἀφοῦ ἀνετέθησαν εἰς τοὺς δούλους ἡ γεωργία καὶ ὅσοι οἱ κλάδοι τῆς βιομηχανίας, ἐθεωρήθη ἡ ἐργασία ὡς ἀτιμωτικὴ καὶ δουλική. Ἀλλ' ἀμέσως ἔκτοτε ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ πολυτέλεια ἐπεκράτησαν εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις τῆς Ρωμαϊκῆς κοινωνίας, καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν κατέστη ἀναπόφευκτος ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἔττον ταχέια πτώσις τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐκαίγη τὴν ὀποιαν ἕκαστος διὰ παντός τρόπου χρεωστῆ νὰ πολεμήσῃ καὶ ν' ἀποφύγῃ εἶνε ἡ ὀκνηρία· διότι ἐξευτελίζει τὰ ἄτομα ὅσον καὶ τὰ ἔθνη.

Ἡ ὀκνηρία δὲν δύναται οὔτε νὰ υπερπηδῆσῃ τὰ ἔμπόδια, οὔτε νὰ νικήσῃ τὰς δυσκολίας τοῦ βίου. Τὸ τέλος τῆς εἶνε παντοῦ καὶ πάντοτε ναυάγιον. Παντοῦ καὶ πάντοτε εἶνε βάρος καὶ πρόσκομμα, πηγὴ ἀθλιότητος καὶ θλίψεως.

Ὁ Ἄγγλος Βούρτων, εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἀνατομία τῆς μελαγχολίας», θεωρεῖ τὴν ὀκνηρίαν ὡς πηγὴν τῆς μελαγχολίας. «Ἡ ὀκνηρία, λέγει, εἶνε ἡ μάλιστα πρὸς τὸ σῶμα καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ μήτηρ παντός ὅ,τι κακὸν εἰς τὸν κόσμον, εἶνε ἢ ἐν τῶν ἐπτά θανάσιμων ἀμαρτημάτων, τὸ «κατώφλιον καὶ τὸ προσκέφαλον τοῦ διαβόλου.» Ὁ ὀκνηρὸς σκύλλος ψωφρίζει.

» Πῶς νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς ἄνθρωπος ὀκνηρὸς! Ἡ ὀκνηρία τοῦ νοῦ εἶνε χειροτέρα πρὸς τὸ σῶμα. Ἡ ἀργία τοῦ νοῦ εἶνε κατὰ φύσιν ἀβλαβὴς εἶνε νὰ ἐννοῆ τις ὅτι, ἀντὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου μας εἶνε ἀξίον ἀποκτήσεως, πρέπει διὰ κόπου ν' ἀποκτηθῇ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη δὲν ἔχει ἀξίαν, ἐάν δὲν ἐπέρχεται ὡς ἀνταμοιβὴ καὶ ὡς καρπὸς τοῦ κόπου μας. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς δὲν ἔχει χάριν, ἀν δὲν ἐπληρώθῃ μὲ ἐργασίαν.

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐργασίας ἐπιβάλλεται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Πλούσιος ἢ πτωχός, ἕκαστος εἰς τὸν βίον του ἔχει ἔργον τι νὰ ἐκτελέσῃ. Ὁ εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἀνατροφήν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε πλούσιος, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προσφέρῃ τὸ μέρος τοῦ ἐργασίας χάριν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ τρέφεται καλῶς καὶ νὰ ἐνδύεται διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, χωρὶς αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τίποτε ὡς ἀντάλλαγμα. Ἀνθρώπος ἐντιμὸς καὶ ἀξιοσπερὴς δὲν ἤθελε ποτὲ καταδεχθῆ νὰ προσέλθῃ εἰς κοινὸν συμπόσιον, νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διασκέδασιν, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του.

Ἐργασίαν ἔργον παρέβαλε τὸν ἄνθρωπον πρὸς μολοπετραν· «Ρίψατε, ἔλεγεν, εἰς τὴν μολοπετραν σίτον, θὰ τὸν τρίψῃ καὶ θὰ δώσῃ ἄλευρον· ἐάν δὲν ρίψετε, θὰ τρίβεται μόνη καὶ θὰ καταστραφῇ».

Τὸ νὰ θελή τις ν' ἀποκτήσῃ χωρὶς κόπον ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, εἶνε σημεῖον ἀδυναμίας· ἡ ἀληθὴς δύναμις εἶνε νὰ ἐννοῆ τις ὅτι, ἀντὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου μας εἶνε ἀξίον ἀποκτήσεως, πρέπει διὰ κόπου ν' ἀποκτηθῇ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη δὲν ἔχει ἀξίαν, ἐάν δὲν ἐπέρχεται ὡς ἀνταμοιβὴ καὶ ὡς καρπὸς τοῦ κόπου μας. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς δὲν ἔχει χάριν, ἀν δὲν ἐπληρώθῃ μὲ ἐργασίαν.

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐργασίας ἐπιβάλλεται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Πλούσιος ἢ πτωχός, ἕκαστος εἰς τὸν βίον του ἔχει ἔργον τι νὰ ἐκτελέσῃ. Ὁ εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἀνατροφήν, ὅσον καὶ ἂν εἶνε πλούσιος, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προσφέρῃ τὸ μέρος τοῦ ἐργασίας χάριν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ τρέφεται καλῶς καὶ νὰ ἐνδύεται διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων, χωρὶς αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τίποτε ὡς ἀντάλλαγμα. Ἀνθρώπος ἐντιμὸς καὶ ἀξιοσπερὴς δὲν ἤθελε ποτὲ καταδεχθῆ νὰ προσέλθῃ εἰς κοινὸν συμπόσιον, νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διασκέδασιν, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του.

[Κατὰ τὸ Ἄγγλικόν τοῦ Σμάιλς ὑπὸ Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ]

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

ΞΑΝ ΑΔΕΡΦΙΑ * * *

Στὰ ἔσρα τὰ χορταράκια Τὸ σκυλάκι ἐσπλωμένο Ροχαλίζει κοιμισμένο Μὲ ἀπαλὸ ροχαλητό.

Δυὸ μικρούτσικα γατάκια, — Τῆς Γιαγιάς μου κ' ἓνα ξένο, — Μόλις τὸ εἶδαν ἐσπλωμένο Τρέχουνε κοντὰ 'ς αὐτό

Καὶ τὰ δυὸ μὲ δίχως κάκια Στὸ ἔσρα χορτάρι πάνε Καὶ τὸν ὑπναρᾶ ἔσπλωνε Μὲ σκουνητίες, 'ς ἓνα λεπτό.

— Ἄχ! ἀνήσυχα γατάκια! — Τὸν καυᾶ ὕστερ' ἀρχινᾶνε Μὰ μαλώνοντας γελᾶνε Κι' ἀρχινᾶν τὸ τρεχατό.

Παίζουνε σὰν ἀδερφάκια Τὰ τρελλά τους τὰ παιγνίδια Κι' ἄς μὴν εἶνε ῥάτσα ἴδια, Δὲν τὰ νιοῦζει διόλου αὐτό!

Ἔτσι κι' ὅλα τὰ παιδάκια Φτωχά, ἢ πλούσια μὲ στολίδια, Σὰν ἀδερφία στὰ παιγνίδια Νᾶνε πρέπει, εἶνε σωστό.

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

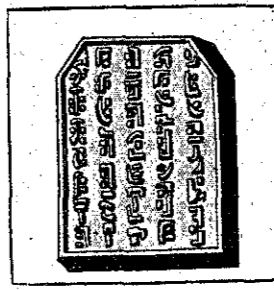
Ἱστορικὸν ἔνδυμα

Τῷ 1811, κάποιος κύριος Κέξτερ ἐστειλοῦσε μάλιστα μετὰ τὸν Τζὼν Τρόκμορτων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νὰ κούσῃ μαλλὶ

ἀπὸ τὴν ράγιν δύο πρεβάτων, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ τῷ παραδώσῃ ἓν ἔνδυμα, κατασκευασμένον ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαλλί, τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Τῷ ἦτον ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ, καὶ ἀκριβῶς εἰς 12 ὥρας καὶ 20 λεπτά, τὸ μαλλί μετεβλήθη εἰς κλωστήν, εἰς ὕφασμα καὶ εἰς ἔνδυμα, τὸ ὅποιον παρεδόθη ἑτοιμὸν εἰς τὸν πελάτην. Ὁ Κέξτερ ἐκέρδισε τὸ στοίχημα.

Πῶς προσεῦχονται στὸ Τογκίνον

Ἴδου ἓν ἐπιεργὸν πρῶγμα, ποῦ εὐρέθη εἰς ἓνα ναῦν εἰς τὸ Τογκίνον. Ἡ σάνις αὐτὴ ἔχει γραμμένη μετὰ ἀγγλῶν γράμματα, μιαν

προσευχὴν. Οἱ πιστοί, εἰσερχόμενοι εἰς τὸν ναῦν, ἀλείφουν τὰ γράμματα μὲ μέλανι σφραγίδος καὶ πιέζουν ἐπ' αὐτοῦ ἓνα κομμάτι χαρτί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀποτυπώνεται ἡ προσευχὴ. Αὐτὸ τὸ ἀποτύπωμα ἀντικαθιστᾷ τὰ κηρία ποῦ ἀνάπτωμεν ἡμεῖς εἰς τὰς ἐκκλησίας μας!

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπὰς

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Γότφος Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κἀστρου Καλαμών 0 ἢ + φορὰν ὄνει δύσις.

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Παιγνικιστικῆς τῶν Δολλομαθῶν chatie, aime, qui, bien, bien.

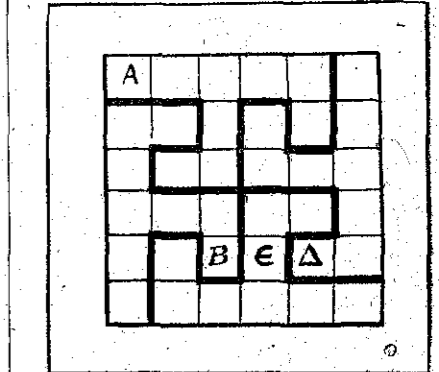
Νὰ μεταθεθοῦν καταλλήλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὡστε νὰ σχηματισθῇ μιὰ παροιμία.

γ') Παίγνιον

ΛΩΝ	ΛΩΝ	ΛΟΣ	ΛΟ
ΑΣ	Ο	ΒΙ	ΣΩ
ΚΡΑ	ΧΙ	ΒΟΥ	ΚΑΕ
ΜΩΝ	ΣΟ	ΤΗΣ	ΣΟ

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α') Conservons notre âme tous jours pure. — β') Ἴδου πῶς θὰ διαιρε-

θῆ τὸ τετράγωνον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη. — γ') 99 2/3. — δ') Ἀθῆναι, Πετροῦπολις, Λισσαβών, Παρίσι, Χάγη.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11, 19, 20, 21, 22, 23
πρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φ. 1,10 δια τὸ Έσωτ. και 1,30 δια τὸ Έξωτ.

Τόμοι 8 οί ἐξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὡν έκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50. Διὰ τὸ Έξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὡν έκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὡν έκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Δι' ἰσοκρίτους μέχρι τῆς 25ης Ἀυγούστου ἄλλα και πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.)

308. Λεξιγρῖφος
Γράμμα και κάτι φρικτὸν ἐνόηον
Και μίαν ἠπειρον σου φανερώων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

309. Λογοπαικτικὸς Λεξιγρῖφος
Ἐνα πρᾶγμα ποῦ φωτίζει,
ἀντὶ ζωῶν κερασφόρου
Ἐάν θέσῃς, φίλε λύτα,
θὰ ἰδῆς με ἀπύριαν,
Ἐὶ γίνεται εὐκόλως
κι' ἄνευ ἄλλου τινὸς ὄρου,
Σπαρτιάτης ποῦ ἀπαντάται
στὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδόντος τῶν Θερμοπυλῶν

310. Στοιχειόγραφος
Ἄν ἀπὸ μίαν θάλασσαν ἐν γράμμα ἀφαιρεθῆ
Στὸν πόλεμον ἢ λύσει μου εὐκόλως θὰ εὑρεθῆ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τοῦ 1913

311. Αἶνιγμα
Ὄνομα γυλιῶτὸς τὸ θηλυκὸν μου
Βιβλίον ἱερὸν τὸ οὐδέτερόν μου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

312. Ψαροκόκκιλον
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε, ἂν ἀναγινώσκωνται κατάσειράν μετᾶρων, πτηνόν, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, ποιήτρια, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, θηρίον, ἀρχαῖος Θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

Διὰ τὰς διακοπὰς
Προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» και τῆς «Βιβλιοθήκης»

313. Ἐπιγραφή
ΤΟΡ ΠΥ Ζητείται ἡ ἀνάγνωσις τῆς
ΡΑΓΗΘ ἐπιγραφῆς ταύτης.
ΕΩΗΜΝ
ΧΣΣΑΥ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιατοῦ
ΕΤΩΤΟ

314-318. Μαρικὸν γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος έκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, θί' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
δλος, τάσις, ἄκων, ἄγιος, ἐπαρχος.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φεγγαροπαῖδι

319. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν χῶρον τῆς Ἀσίας:
1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους. 3, Ὅρος τῆς Παλαιστίνης. 4, Μέταλλον. 5, Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 6, Βασίλισσα Ἀραζόνων. 7, Δάκτυλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιδοφόρου Κυανολευκίου

320. Ἐλλειποσύμφωνον
εἰο - εἰ - οαα - ἠ - εἰ - οαα - εεεἰ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

321. Γρίφος
TU TU Χ' !
TU TU
TU
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 18 19.

177. Ἀμασις (ἄμα, σῆς.) — 178. Πάρος-Πάδος. — 179. Διδῶ-διδῶ. — 180. Κάλλιο ἕνα και στὸ χέρι, παρὰ δέκα και καρτέρας.

181. ΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΠΡΑΤΤΕ. 182. **ΤΙΣ ΚΑΤΩΝ ΚΟΛΟΦΩΝ**
(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, λαμβανομένου ἐνός γράμματος ἀριστοτέστερον και ἐνός δεξιόθεν, ἐναλλάξ.)

183. Ὅσιρις (ὄς, Ἰοίς.) — 184. Πρωσία (πρᾶς, σί, α.) — 185. Θῆρα - Ἡρα. — 186. Βανάνα - Ἀβάνα.

187. Σ Ο Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο
Ρ Μ Τ Ν
Α Ο Η Ο Σ Υ Η Ι
Δ Δ Ι Ρ Ν
Ο Ρ Ο Ο Σ
Ν Δ Σ Σ

188. Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η 189. ΕΛ- Δ Ε Υ Κ Α Δ Ι Ω Ν Δ Λ Σ (Ἐ- Λ Ε ν ν, Πέ- Λ α, Ἀπό- Λ ω ν, μάχ- Α ι ρ, Κορ- Σ ι κή. — 190.

195. Διὰ τοῦ Ξ: ἔξνος, τόξον, Νάξος, ἄξος, ἄξια, ἔξις. — 196. Γρίφος εἶμαι, λύσις περι- μένω (γρ' ὅφ' ὅσοι - μέλι - σὺν περὶ μένω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουητάς μας λεπτὰ 5 μόνον με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, και με κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἀλλήλοισι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω και ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνοδουόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντί- τιμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιευοῦνται.]

[14' — 85]

Ἰδνυαῖε, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βιβλία ποῦ μου δανείσατε. Μ' ἀνόμασαν και Μπάρμπα - Κῶτσο, ἔ;

Ἐδαίσθητος Βράχος
[14' — 86]

Φεύγουσα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ τὴν ἀγαπητὴν και προσφιλεστάτην μου Διάπλασιν.

Δοξαμένος Ρήνος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 233.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωργ. Πετροκάκης, Ὁδ. Καλλινο- κος, Ἰωάννα Μπασιτση, Γεώργ. Χρ. Παπαδόπου- λος, Ἀνιομήτης ὁ Σκόδιος, Πέτρος Γουστίνης, Θεο- δώρα Καραβέλου, Ἄγιος Κ. Καζάνης, Μαγεμέ- νο Ρόδον, Ἐδαγγελία Ν. Σκόδου, Ἀλεξ. Θ. Νικο- λάου, Γεωργ. Νικολάου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀθαν. Ι. Καραῖος, Χρ. Ι. Κα- ρεῖος.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Λυκαρδόπουλος, Ἄνδρ Δ. Κων- σταντινίδης.

ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Χ. Γ. Διαπλάσης

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαροῦδας.

ΚΑΙΡΟΥ Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ε. Ν. Ριζόπουλος.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἀθ. Ἰω. Τεζζάνης, Ἰωαν. Ἄντ. Πολυχρονιάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ναταλία Π. Παρᾶ.

ΠΑΤΡΩΝ: Καίτη Ἀγόλου, Πατρινοῦ Ναυτό- πουλο, Παν. Δ. Σταυροπούλου, Παντ. Α Κυρια- κόπουλος, Φουστανέλος, Μικρὸς Ἐδελφίς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελλας, Ἄντ. Γ. Βα- ρελλας.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κωνστ. Θ. Κρισμάδης.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐπιταλοφου, Ἄνδρ Ζου- ντῆς, Ἐλένη Δημ. Δεβελέκου, Καίτη Φιλ. Οἰκο- νόμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροσύδα και ἐπιληρόθη ὁ ἐν Βόλῳ ἈΝΑΡΧΟΝΙΚΟΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου. Πλεονάζουν δραχ. 1.20 διὰ τὸν προσεχῆ διαγω- νισμόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια- πλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ- σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ- λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** και παλοῦνται εἰς τὸ **Γραφεῖόν μας**. Στέλλονται δὲ ταχυ- δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὁδὸς Λάρου 8α
Ὁρᾶι ἐπισκέψαν 10—12 και 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Ἔτησια δρ. 8,—	Ἔτησια φρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50	
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην έκάστου μηνός.		

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος **Ἐν Ἀθῆναις, 5 Ἰουλίου 1914** **Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 31**

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 240)

Ἄλλα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πέ- ση κανεὶς μέσα, διότι ἡ πλατεία εἶνε περιφραγμένη και κανεὶς δὲν εἰσπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρθένον ἐλαῖνο δάσος.

Εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ ἐρήμου κτήματος, ὑπάρχει ἕνα σπιτάκι ἐντελῶς ἀπομονω- μένο, ἀλλὰ ὄχι και ἐρημο. Αὐτὸ κατοι- κεῖται. Ἐνας μικρὸς τοῖχος, κλεισμένος ἐπίσης με μανδρότοιχο, τὸ περι- κυκλώνει.

Ἐν αὐτὸ τὸ σπιτάκι, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἐρβελὶν εἶδε νὰ σταματᾷ ὁ δανικὸς ἐκεῖ- νος σκύλος, ποῦ τὸν ἤρε νὰ τρυγηθῆ ἡ ἐστὶν ὀδὴν Λαμαρχ και τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὸ τρίχωμά του, στιγματισμένο ἐδῶ-κ' ἐκεῖ με τὴν ἀνελίνα τοῦ στυλογρά- φου του.

Ὁ σκύλος ἔβλεπε τὴν πόρτα. (*) Ὁ Ἐρβελὶν ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ εὑρεθῆ μπροστὰ ἔς αὐτὴν τὴν πόρτα και νὰ ἰδῆ ποῖος θὰ τὴν ἀνοίγῃ.

Καὶ εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον καμ- μιά πενηνταριά χρονῶν, με μαλ- λιά και γένεια λευκά και με πρόσωπο ἀγαθὸ, συμπαθητικόν.

— Ἄ, εἰσὺ σαι, Δράκ; εἶπε εἰς τὸ σκύλο. Ποῦ εἰλειπες δυὸ μέρες τώρα;

— Ἐγγετε ἕνα ὠραῖο σκυλί, εἶπεν ὁ Ἐρβελὶν, ποῦ ἐσταμά- τησε τάχα διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ζῷον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ κύριός του, ἀλλὰ εἶνε σουρτούκης. Κάθε τόσο χάνεται γιὰ δυὸ-τρεις ἡ- μέρες και κανεὶς δὲν ξεῦρει ποῦ πάει.

— Θὰ σὰς τὸν κλέψουν.

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει φόβος!

(*) Ἴδε εἰκόνα 29ου φύλ. σ. 223.

Ὁ Δράκος εἶνε ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτοῦ.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε μερικὰ πράγματα και θὰ μπορούσε νὰ πῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐ- κείνον, τί παράξενη δουλειὰ ἔκαμνε κάποτε ὁ σκύλος του. Ἀλλὰ ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἤτο φλύαρος. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ σπιτάκι χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξι, και μῆτις σὲ καθόλου, διότι ἐγύριζε (**) πάλι με τὸ μικρὸν του φορτίον. Κάθε μῆνα, τὸν ἐβλε- παν νὰ φεύγῃ, πότε με εἰκόνας, πότε με μιὰ μικρὴ βαλίτζα και τότε ἀπουσίαζε

αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἐστὶν γειτονεῖα ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος, και ὅτι ἐξοῦσε ἔς ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι με τὴν κόρη του. Κάθε πρῶτ, ὁ γέρος ἐβίωνε ἐστὶν γειτονεῖα, χω- ρὶς νὰ μιλή σὲ κανένα. Κάποτε, τάπο- γεύματα, ἔδωκε ἀπὸ τὸ σπιτὶ, κρατῶν μερικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐπήγγατε βέβαια νὰ πωλήσῃ δὲν ἐπωλοῦσε ὅμως καθόλου, διότι ἐγύριζε (**) πάλι με τὸ μικρὸν του φορτίον. Κάθε μῆνα, τὸν ἐβλε- παν νὰ φεύγῃ, πότε με εἰκόνας, πότε με μιὰ μικρὴ βαλίτζα και τότε ἀπουσίαζε

— Θὰ εἶνε βέβαια ζω- γράφος, εἶπε ὁ Ἐρβελὶν.

— Ἐστὶ φαίνεται, ἀπε- κρίθη ὁ ταβερνιάρης. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ ἐστὶν γειτονεῖα γιὰ ζω- γράφος τὸν ἔχουμε, ἀλλὰ χωρὶς φήμη και πελατεία. Ὅπωςδὴποτε καλοὶ ἄνθρω- ποι, ἡσυχιοι, κι' αὐτὸς, μ' ὄλη τὴν παραξενειὰ του, κ' ἡ κόρη του.

— Διὰδὸλε, ἐσυλλογιζέτο ἐνὸς ἔφευγε ὁ ἀστυνομικὸς γελᾶσθηκα λοιπόν; Αὐτὸς ὁ γέρος φαίνεται ἀβλαβὴς και τίμιος. . . Ἀλήθεια ἀρὰ γε, δὲν ξεῦρει τί δουλειὰ βάζει τὸ σκύλο του νὰ κάμνῃ ἢ συμμορία τοῦ Πλᾶν; . . . Ὅπωςδὴποτε, πρέπει νὰ βε- βαιωθῶ καλλίτερα και, γιὰ μερικὰς ἡμέρας, θὰ παρα- κολουθῆσω αὐτὸν τὸν παρά- ξενον καλλιτέχνην.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἐρ- βελὶν, μετρημεισμένος εἰς κτίστην, ἀρχισε τὴν κατα- σκοπεῖα του.

Τίποτε ἰδιαιτερο δὲν εἶδε, τίποτε ποῦ νὰ τοῦ κάμῃ ξε- χωριστὴν ἐντύπωσι. Μόνον μιὰ φορὰ βγήκε ἀπὸ τὸ σπιτὶ τοῦ ὁ γέρος, διὰ νὰγοράσῃ

(**) Ἴδε εἰκ. 29ου φύλ. σ. 223.

Ὁ Ἐρβελὶν, μετρημεισμένος εἰς γῆνάν κτηνίαν. . .